

Minun Tampereeni

MY TAMPERE TOMMI AUVINEN, THEATRE ACTOR AND DIRECTOR

Forty years ago, when I was four years of age, I stepped onto the stage of Tampere Workers Theatre for the first time. I had a walk-on part in a play dealing with the Finnish Civil War. There was no question of a fee, but in the wings afterwards I got to eat some "theatre bread" taken from the prison camp portrayed in the play. It tasted much better than exactly the same bread at home.

Ever since, I've been involved in the theatre, both on the stage and off. I've watched many pieces dozens of times over. Some of them I know by heart. The old Tampere Workers Theatre offered unlimited opportunities for incredible voyages of exploration: the props cupboard in the wings, the lights room on the other side, the dark orchestra pit, the cellar, the flies.

Over the years, this pastime became a job, but it still feels like fun. And I still enjoy living in this town, too – watching ice hockey in the Ice Stadium, going around the indoor market and the market places, and especially sitting in the cafés there listening to the old men chatting.

In the theatre people speak directly to people, and in Tampere this contact continues outside the theatre. Here, there's still the atmosphere of a small town: we all know each other. When I walk through the town to work, I always bump into plenty of people I know.

Now I'm a director in Tampere Workers Theatre, where my granddad was an actor. I draw on the feelings and sensations that I stored up there as a young boy. The trappings have changed: the big stage now has leading-edge technical equipment. It's like a huge playground for the same young boy to go on playing theatre games – and he won't stop until it begins to feel like work.

So I'm still eating the same "theatre bread" as forty years ago; and now I'm even getting paid for it.



Teija ja Tommi Auvinen

Neljäkymmentä vuotta sitten, nelivuotiaana, astuin ensimmäisen kerran Tampereen Työväen Teatterin lavalle. Esitin Linnan Pohjanrähdessä Koskelan Voittoa, yhdessä kohtauksessa. Ei repliikkejä, palkasta ei puhuttakaan, mutta näytämön sivussa sain jälkepäin syödä vankileiriltä tuotua "teatterileipää". Maistui paljon paremmalta kuin tismalleen sama leipä kotona.

Siitä lähtien olen keikkunut mukana teatterissa, sekä lavalla että salissa. Monet esitykset näin kymmeniä kertoja. Joitakin niistä osaan vieläkin sanasta sanaan ulkoa. Vanha TTT tarjosi suunnattomat mahdollisuudet uskomattomille tutkimusmatkoille. Tarpeistokoppi näytämön sivussa, valokoppi toisella puolella, pimeä orkesterimonttu, kellari, näyttämötorni...

Vuosien mittaan harrastuksesta tuli työtä, joka vieläkin tuntuu harrastukselta jossa viihdyn. Niin kuin viihdyn tässä kaupungissakin, jäähallissa, kauppahallissa, toreilla ja erityisesti torikahviloissa, ukkojen juttuja kuuntelemaan.

Teatteria tehdään ihmiseltä ihmiselle ja Tampereella kontakti katsojiin säilyy myös teatterin ulkopuolella. Täällä on vieläkin sellaista pikkukaupungin henkeä, tunnetaan toisemme. Kun kävelee kaupungin läpi töihin, tapaa matkalla varmasti aina monta tuttua.

Nyt olen ohjaajana siinä samassa TTT:ssä jossa pappa jo näytteli. Ammennan sielustani tunteja ja tunnelmia, joita sinne pikkupoikana tallensin. Olosuhteet ovat muuttuneet. Isolla näyttämöllä on käytössä nykytekniikan viimeisimmät hienoudet. Se on kuin suunnattoman suuri hiekkalaatikko jossa se sama pikkupoika vieläkin leikkii teatteria eikä lopeta – Veijo Pasasta lainatakseni – ennen kuin homma alkaa tuntua työnteolta.

Syön siis vieläkin sitä samaa teatterileipää kuin neljäkymmentä vuotta sitten; nykyisin saan siitä jo palkkaakin.

Tommi Auvinen